

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 18. Mártziusban. 1788.

JOSEF NAPI ÖRÖM

melyben

Felséges II-dik JOSEFhez - való szives Indulatjai között egészszen bé-merült: Nagy Ferentz. Mis. költzon 1788-dik eszt. 19-dik Mártziusban.

Dóldog Egek! rátok szavakat könyörögve botsátok
Zörgetek a' kapukon illy bizodalmas okon.

Jósef, az én Vérem takaró Fejedelmi Vezérem,

.. El, 's Magyarok Seregén bölts Atya, 's szép
 Nap Egen.

Jósefem él!!! kedves nevezet! — 'szemeim teli
 nedves,

Könyv örömembe ha még él, 's neki kedvéz
 az Eg.

Jósefem él!!! nekünk bizodalmas Atyánk 's menés-
 dékünk.

Mónárkhánk, mi fejünk: boldog alatta Fejünk.

P

Ked.

Kedvez az Eg ennek, kegyes élete' Napjai mennek
 Mert az akarta javát, hogy tselekedte szavát.
 Ő hogy Igazságot szeretett, 's az elébbi Világot
 Rendre hozá 's ahoz ért élete terjed azért
 Hogy maga nyájának hasznára tanátsi valának,
 Hogy könyörüle sokon *Jósefem* él ez okon.
 A' ki ha kél 's fekszik maga népe javára tselekszik
 Mindeneket, 's ha vagon bajba segiti nagyon.
 Ujjra fokot szül ő, hogy az árva baján könyörülő
 Szive, midőn keresik szánakozó 's meg - esik;
 Hívja Királynának maga népe, de szives Urának
 Tartja, kiáltja Hazánk *Jósef* az édes Atyánk.
 Emberi méltóság ugyan Ő, de bizony tsupa jóság
 Mindeneken könyörül, népe javának örül.
 Mint Atya dolgunkat viszi jóra, 's akarja javunkat
 A' ki fogadja szavát, annak akarja javát.
 Istene Házának mikor omladozásba valának
 Oldali, gondja vala, ujjra hogy álna fala.
 Ő hogy az életben az alatta valók szeretetlen
 Eljenek, és igazán: így könyörült a' Hazán.
 Türedelem mellett valahol tsak erő vala, 's kellett
 Isteni tiszteletet engede — nagy szeretét!
 Már az üressen ált falakon-is az Ur köde meg-szált
 Ujjra bé-telte hejét, 's közli beszéde tejét.
 A' Tudomány 's Vallás nevedekve ditsekszik: a'
Hallás
 Mennyei hitre kezét nyújt, 's igaz útba vezet.
 A' fene gyűlölség oda már, ez az emberi Felség
 El-tapodá, 's utat köz szeretetre mutat.
 Boldog idő! mellyben lehet így az egész Haza
 helyben
 Hogy szeretetre nagyon kész Fejedelme vagon.

Jól mene bölts féki; biz az Ur fejedelmeze néki.

Mert kis időre tsuda, mennyire menni tuda.

Istene buzdítá-fel először, az-is gyarapítá

A' vala, 's József az ok, hogy meg-esének azok.

Mely fok okos végnek sikerét mi köszönnyük az

Egnek

Hogy mi velünk maradott 's bölts Fejedelmet adott.

A' ki hogy élhessen, 's birodalma javára lehessen

Oh igaz Eg tselekedd; székit ajánlja neked.

Eljen azért kérünk ez a' hiv Fejedelmi Vezézünk

Székiye tsendes időt, fogja karod, 's kezéd-öt.

Adj neki bölts elmét, hogy az ő maga Népe-sze-

relmét

Tartsa-meg, arra legyen gondja, ha székebe me-
gyen.

Rá szemeid vedsed kezeiddel az útba vezessed,

Légy fejedelme midőn hiv veszedelmes időn.

Tartsd-meg egészségben hogy az ő bajait vigye végben

Es valamit nehezen bir, te segítsd-meg ezen.

Rontsd-meg az ellenség dühödött erejét mikoron még

Ellene-jönn, 's ha ragad kardokat, ontsd-lé magad.

József a' Had-Sátor közepén legyen ellene bátor

Márs viadal-mezején álljon előbbi helyén.

Fogyjon-el a' Fél Hóld (mivel ő nap) előtte, 's a-

zért Söld

Járjon örökre neki, ellene mert jöve-ki.

Nyerje-el a' Várát, hogy azon birodalma határát

Túl vigye: óh oda töld eg. valahol fut a' Hóld.

Székit erősítsed; gyönyörű napodat ki-derítsed

József örökje felett, melynek örök feje le

Hogy fejedelmezzen Sasi szárnyaival bé fedezzen

Rejtsen ölébe balol fok veszedelmek elől.

A' maga Népe'nek, 's igaz Istene tiszteletének
 Dolgaiban, mivelő bölts, maga menjen elő.
 Hogy neki vig szájunk ditsekedve kiáltsa: Királyunk
 Jó vagyon; éljen azért, népe javához az ért.
 Székibe szemléljen sok idöt, no ezerszer-is: éljen!!!
 Jósefem élj!!! nosza még; élj!!! a' helyed le-
 gyen Ég.

*Ha tsak ugyan meg-kell lenni: edgy szerentsés
 Török Háborút kívánok a' mi részünkről!*

ama találgatós Páris Udvarában

Edgy kegyes Minister száll edgykor magában
 A' véres Harczokat gondolóra véizi,

'S hár fel-hábořodik minden belső részzi!

Eppen mintha a' kard előtte villogna,

Az Ágyá harfogna fülébe ropogna.

A' sok ártatlanok sebbe feküdnének,

Vérbe fagyba kinok közt fetrengenének.

) hozzá botsátnák pihegő szavokat,

'S kérnek, hogy szánná-meg keserves forfokat.

A' Lábai alatt számtalan el-estek,

A' földet boritnak temérdek holt-testek:

öt a' meg-maradott Gyermekek' Anyjai,

Ötet kénszeritnék hiv Társak' szavai.

Hogy ő tartaná-meg a' Szülék fájzattyát,

Kebelek' szerelmét, 's a' Magzatok Attyát!

Ez a' Kegyes Férjfi meg-indúl szivében,

'S ilyen jó Találmány ötlük elméjében:

Mi indithat hadra Ország-'s Királyokat?

Az, hogy oltalmazzák a' magok Jusfokat.

Nem

Nem kellenek erre sok Fegyver zörgések,
Olly nagy Vérontások 's ember öldöklések.
Embert az emberre vétek ufzítani,
Mind tsak pennával kell el-igazítani.
Ugy-is meg-kelletik békélni egymással,
Arra mennek végre a' hadakozással. — —
Jó Tanáts azt meg-kell vallani felölle,
Embert-szerető sziv tettzik-ki belölle.
Én el-nem állanék részemről mellölle,
'S nem idegenkednék egy tseppet-is tölle.
Ha ugy lenne mint a' Newton Találmánya,
Vólt e' Világ minden Rézfének Kormánya.
A' mit ő ki-szabott belső szobájában,
Ugy lett az e' földön minden szugolyában:
De a' Tiéd nem ugy tettik ám mindennek,
Verfennes, a' Török már fittyet hányt ennek,
Nem akar a' Török pennán hadakozni,
Hanem kézre menni, 's Kardal meg-birkozni.
Meg-dühödtt Mahumed, Fiait sem szánja,
A' Penna-háborút másoknak ajánlja.
Mert láttuk nem enged ő az okofságnak,
Helyt nem ad törvényes 's helyes kívánságnak.
Fegyverrel kíván ez velünk vetélkedni,
Nem enged: nekünk sem kell tehát engedni.
Rajta Magyaraim! jerünk a' Törökre,
Győzzük-meg e' Pogányt ez egyszer örökre,
Ne kétsünk már tovább, már ne várakozzunk,
A' Békeféség-felől ne-is álmodozzunk.
Mert a' fene Török reánk áhétozik,
Keresztyén vért kíván, 's arra szomjúhozik,
El-akar rabolni 's foglalni bennünket,
Mert meg-izelité már a' mi földünket,

Szerelmes Hazánkat mindenkor szerette,
 Mint fokíszor kárunkra ki-is jelentette.
 Tsak ezen okból is hartzolt ő ellenünk,
 Hogy tulajdonává lehetne mindenünk.
 Más birnák Pogány prédáló kezei,
 Ha meg-nem tartották volna Vitézei,
 De voltak énéki Eugeniufai,
 Őriző Angyali, s Nagy Corvinufai.
 Nó most is vivjunk-meg e' Pogány Népekkel,
 Előzzük-meg őket jó Készületekkel.
 Mig őszve gyűjrené Mahumed Kölykeit,
 Rakjuk-bé az úttyát 's Men-dék-helyeit,
 Most-is lélsznek köztünk Vitéz Hazafiak,
 Törököt bontzaló kemény Hunyadiak.
 Mit mondok! él József, ki nagyobb annál-is,
 A' ki százszor bőltsebb száz Hunyadinál-is.
 Oh Vitézek! ugyan nem örülnétek e' ?
 A' Hartzra nem szörnyű kedvel mennéteké ?
 Hogyha ilyen Vezér járánd előttetek,
 Illy drága 's féltő Kints hartzolánd köztetek ?
 Maga védelmezi a' maga Országát,
 Mert félti valamint a' szeme világát.
 Mint erős Paífsal, tulajdon Testével,
 Ellent áll, 's szemben száll az ellenségével.
 Rajta hat Vitézi Magyar Nemes szívek,
 Légyetek mind végig mind a' vérig hivek,
 Nem vidúlna-é meg Szívetek, Lelketek,
 Ime! maga hartzol a' Fejedelmetek!
 Ragyogó Tsillagok e' kedves Hazában,
 Ti lennétek restek ilyen nagy munkában ?
 Elzetekben juthat a' siralmas Várna,
 Illy nagy vezedelmet magára ki-várna ?

Laurust hordó *Laudon!* kösd-fel még Kardodat,
Tedd - fel már meg-öszült régi sisakodat,
Légy Öreg még edgyszer ellenség Csudája,
Rontsd-meg, hogy telilyen-be vele szeme, szája;
Háláadó Hazánk fog néked szentelni,
Holtod után kettős oszlopot emelni.
Nints bajunk: mert vagynak nállunk még *Lásciak*,
Közöttünk fenylenek Vitéz Nédasdiak
Nem fognak ki-fogni soha az *Hadikok*,
Lésznek, 's már voltak-is győző *Pehárnikok*.
Ékesül Táborunk szép szál *Alvintzikkal*,
Nem holmi aprolék kis iztzi fintzikkal.
Itt vagynak, el-bizszük, a' hű Generálok,
Mint meg annyi mái bátor Hannibálok
Ki-állnák mindég edgy *Kapután Basának*,
A' Nagy Vezérnek-is, vagy annak másának.
Ama nem régen lelt Török Vezér *Kotzi*,
Ezek-ellen még tsak próbálatlan *6-tzi*.
Egész Armadiánk mind szép renden vagyon,
Mind örömeft vágná a' Törököt agyon,
Forr, sőt lobogva ég a' kívánság benne
Ugy szeretné, ha ma ütközetre menne,
Ma egyre falna-fel minden Spahifokat,
's a' meg-zavadott bőlond Jantsárokat.
De ne-is félljetez kész Hadi Seregek,
Már felettünk vagynak háborús fellegek
Be-tölt már a' mérték: nintsen semmi hátra,
Tsak hogy már Vitézek puskára Lóhátra
Lőjetez, vágjatez dühödt *Pogányokat*,
Beretváljatez-el sok kopasz nyakokat.
Soha jobb lábom nem állott Seregetek
Mint mostan, 's nem-is volt ily *Készülletetek*.

